

Z jihočeských revírů: Poněšice za Arnošta Gregory v letech 1901 -1913

Na fotografii pořízené přibližně před sto lety je schwarzenberská myslivna v Poněšicích čp. 12 ve své klasicistní podobě, kterou získala stavební úpravou roku 1839. Tenkrát také došlo ke zvýšení celé budovy o první patro. A právě zde strávil dvanáct let ze svého života v knížecí lesní službě lhenický rodák, revírník Arnošt Gregora (1860 -1925). Jeho jméno a příjmení se nedávno objevilo také v krátkém přehledu poněšických nadlesních v nové knížce archivářů Pavla Koblasa a Daniela Kováře nazvané „Historické útržky z Poněšic“. A tak máme milou příležitost jen připomenout, že pocházel ze šesti dětí narozených ve lhenickém čp. 156 (dříve 132) v rodině Arnošta a Aloisie Gregorových.

Autoři v brožurce mj. píší, že rozsáhlé lesy okolo Poněšic spravovali už od středověku královští lovčí. Poněšický revír býval ohraničen potokem Libochovkou, řekou Vltavou a na ostatních stranách sousedil s katastry Líšnice, Drahotěšic a Vitína. Na přelomu devatenáctého století s dvacátým zdejší revírník spravoval svěřené lesy za pomoci dvou adjunktů a podřízen mu byl ještě adjunkt třetí, který dohlížel na přilehlou část lesního revíru u Líšnice, náležejícího k panství Třeboň. Nad přidělenými částmi lesního hospodářství bděli dva schwarzenberští hajní. Jeden z nich přebýval v hájovně čp. 14 zvané „Hájecká“, nebo také V Háji. Dozor nad skladem dřeva pro vázání vorů měl hajný sídlící „U Šafaříka“.

S historií Poněšic je také nerozlučně spjata existence obory. V době lesního hospodaření pana revírního Gregory, v letech 1901 - 1913, se zdejší stav jelení zvěře právě zvýšil na 300 kusů, stav srnčí naopak poklesl k osmdesáti. Za Gregorových časů, roku 1907, tu byl uloven osmnácterák (r. 1963 se pak v oboře podařilo zaregistrovat dvacateráka, 1966 dokonce dvaadvacateráka). V naší době má obora výměru přibližně 1.665 ha, z toho 1. 560 tvoří les.

Snímek je z fondu Státního okresního archivu České Budějovice.

Pro ML připravil -mt-